

Кърпена Глава

Кърпена Глава

На Рут – за всичко!
Гай Бас

На Кат и Лени
Пит Уилямсън

Stitch Head

© Text Guy Bass, 2011

© Illustrations Pete Williamson, 2011
All rights reserved.

STRIPES PUBLISHING

An imprint of Little Tiger Press
1 The Coda Centre, 189 Munster Road,
London SW6 6AW

Кърпена глава

© Издателство „Фют“, 2017
Превод Ирина Борисова Манушева
Редактор Албена Раленкова

ISBN 978-619-199-219-5

Гай Бас
Илюстрации Пит Уилямсън

Издателство „Фют“

В МЕСТО ПРЕДГОВОР
ПРЕДУПРЕЖДЕНИЕ!

Под формата на стихотворение.
Внимателно четете какво ще ви каже
един човек, по-стар от баба ви даже.

*Томи Тръмп подуши себе си самия
и призля му на мига. Горкият!
В замъка се втурна презглава
клозет да търси, но с това
на черна орис се натъкна,
без да успее даже и да гъкне.
Затуй, ако усетиш напън ти,
към къщи бягай и не му мисли!*

ДОБРЕ ДОШЛИ В
КРИВОГРЕБЛОВО

Население: 665 души

НЕДАЛЕЧНОТО МИНАЛО

ПРОЛОГ

УРОДИ ОТ ВИСША
КЛАСА

(Чудовища, създания и откачени твари)

Тази нощ всичко се промени.
В Кривогреблово бе пристигнал цирк.
Или по-точно...

Пътуващият карнавал от
СВРЪХЕСТЕСТВЕНИ ЧУДЕСА
на Фулбърт Уродовод
Най-смразяващото приключение
за ума и духа
в СВЯТ на такива
НЕМИСЛИМИ ЧУДАТОСТИ,
каквито НИКОЙ не е виждал

– **Н**асам, народе! Приближете се, храбри смелчаци от Кривочепово! Вижте с очите си най-поразителното, най-отвратителното, най-подрускващото шоу на Земята! Това е нашето знаменито турне! – викаше Фулбърт Уродовод, покатерил се върху шарения си конски фаятон, и подаваше рекламни листовки за представлението на минувачите. Заг него по осветените от лампите павета на главната улица тракаха още три фургона с перденца.

– Ще посмеете ли да надникнете заг тези завеси и да зърнете невъзможните същества, които дебнат отвътре? Ще ви е нужна цялата смелост, която имате, за да понесете вида на тия чудовища! Ще пицтите! Ще ахкате! Ще се подмокряте! Гледайте... и се ужасявайте!

Докато край фургоните се събираше тълпа, Уродовод скочи на павираната уличка. Беше стъписващо нисък и закръглен, а краката му – тънки като

клетки, сякаш всеки миг щяха да се огънат под тежестта му. Носеше оръфана шапка и фрак, с който някога, госта отдавна, може да е изглеждал и наконтен. Ухили се и гръпна завеската на първия фургон. Това всъщност беше клетка, вътре в която...

– Представям ви... Доктор Еластик – човека, който се връзва на възел! Гледайте и не вярвайте на очите си как извива тялото си по най-невъзможни начини! – извика Уродовод, като сочеше високия, скован мъж, който отчаяно се мъчеше да качи крака заг тила си.

– Глунав крак! – измърмори Доктор Еластик. – Всички ни гледат!

– И... продължаваме нататък! – изсумтя Уродовод, клатейки глава. – Вържете си здраво гащите за Мадам Мустак – жената с най-добре сресаното лице!

Той гръпна втората завеса. Вътре седеше широкоплещеста възрастна жена с конска опашка, залепена за брадичката ѝ.

– Нали си плащам сметките – рече тя.

– А сега бъдете готови близнаците
Наголу и Наопаки да преобърнат света
ви!

В третата клетка имаше двама гребни,
съсхрени мъже, които се опитваха да
направят стойка на ръце.

– Пак тези крампи! – изпъшкаха те в
хор и се строполиха на пода.

– О, жестока природа! Елате по-близо,
ако мислите, че ще го понесете! Но
гледайте да не повърнете върху обувките
ми. Само шест пенса, за да погледнете! –
крещеше Уродовог.

Никой обаче не се приближи.

Нямаше и писъци. Нито ахкане. Никой
даже не мигна с око. След секунди
всички се върнаха към
собствените си дела.

Всички, освен едно
рошабо момиче
с големи очи,
което... се
разкиска.

– Твоите уроди изобико не са страшни –
рече то. – Та те дори не са уроди!

– О, обичаш да се присмиваш на хората
без късмет, така ли? Я се пръждосвай
оттук, малка сополанке, преди да съм
насъскал близнаците срещу теб! – скара ѝ
се Уродовог. – О, всичко пак става на пух
и прах! Какъв е смисълът? Във всеки град
или село се повтаря едно и също – никой
дори не изхленчва от притеснение. Какво
е нужно, за да изплашиш хората в
наши дни? Ще ви кажа какво –
трябват ми уроди от
по-висока класа.

– Чудовища ли? Как така чудовища?
Какви ги грънкаш?

– Хората приказват, че в замъка е
пълно с тях. Чуваме как реват и пищят...
някои казват, че са виждали разни *неща*
по стените на замъка. *Нечовешки* неща.
Цялото село е сковано от *ужас*... само не
и аз. Аз не се боя от *нищо*.

– Арабела! Веднага се прибирай! –
извика една баба, която се показва от
близката къща и грабна момиченцето.

– Ей, чакай, сополивке! Искам да кажа,
момиченце! Какво е това място? Кой
живее там? – изпуска Уродовог.

– Това е замъкът „Гротеск“! Домът
на лудия професор Еразмус! – извика
момиченцето, докато бабата го влачеше
към вратата. – Той прави *чудовища*!
Същества! Откачени неща!

– И сега ли? – промърмори Уродовог...
а на лицето му се изписа злобна усмивка.

ПЪРВА ГЛАВА

ЖИВОТЪТ В ЗАМЪКА „ГРОТЕСК“

(Или нещо подобно)

*Луси, Луси, мила и добра,
В замъка „Гротеск“ се озова.
Мислеше си само да надникне,
но едва успя да викне:
„Махнете се, чудовища, от мене!“ –
и смъртта застигна я без време.*

Около осемнайсет минути, преди Пътуващият карнавал от свръхестествени чудеса на Фулбърт Уродовод да изтрополи в Кривогреблото, лудият професор Еразмус се мъчеше над последния експеримент в лабораторията си.

Според всеобщото мнение лудият професор Еразмус беше най-лудият луд професор на света. Прекарваше по цял ден и цяла нощ в лабораторията си и вдъхваше живот (или нещо подобно) на многобройни странни твари: черепи с парни двигатели, котки с кучешки муцуни, безглави коне, месоядни столове, деца-жаби и прочее подобни.

– Живей... живей! А-ха-ХА-ХА! Ти ще бъдеш най-великото ми творение! Този път наистина!

Професорът винаги мислеше, че най-новото му творение непременно ще бъде и най-великото.

До следващото. Защото колчем гадеше почтиживот на някое същество, мизом

губеше интерес към него и преминаваше към следващия си чудат проект.

– Повече сила! Живей, казвам! – крещеше той, като гърпаше разни лостове и наливаше отвари.

А високо над главата му, в сенките между зредите, се криеше едно малко същество и гледаше как професорът създава почтиживот за пореден път.

Името му беше Кърпена глава.

Кърпена глава беше първото творение на професора. Беше странно на вид нещо, с донякъде човешка форма, но не по-голямо от маймунка и направено от всевъзможни части и парчета. Плешивата му кръгла глава беше цялата в кърпки и шевове, а двете му очи бяха с различен цвят. Лявото беше малко черно мънисто, а дясното беше голямо, ярко и леденосиньо. Струваше си да го види човек. Това око почти светеше в тъмните ъгли на замъка.

– Да, да!!! Ври и кипи! *Още сила! Още! Сега малко по-малко... сега повече! Повече! ПОВЕЧЕ! Живей!* – крещеше професорът.

През годините Кърпена глава бе станал свидетел на „раждането“ на десетки творения. И всяко от тях му напомняше, че той бе най-важното дело в живота на професора... и че двамата си бяха обещали да бъдат приятели до края на живота си.

Но това беше преди много, много време. Кърпена глава отдавна беше забравен. Той въздъхна, загледан в новото чудовище, което за пръв път отваряше гигантското си, единствено око.

– Успях! Създадох почтиживот!
Отново! Ти си **НАЙ-ВЕЛИКОТО МИ ТВОРЕНИЕ!**

Яя-ха-ХАА-ХАА!

Професорът се превиваше от смях. Кърпена глава трябваше да признае, че Съществуването беше впечатляващо – много по-голямо и внушително от всичко останало, което професорът бе създал до момента. Нещо повече: притежаваше почти идеален баланс между отвратителност и чудовищност. То размърда огромните си ръце и

торбичка, праметната през рамото му. После погледна към големия стъклен купол на лабораторията – месецът грееше пълен и кръгъл в нощното небе. – Не! *Луната!*

– *Грууууааауууууу!* – прогърмя

Съществото и размаха бясно ръце. Направи масата на парчета и събори професора върху шкафа с резервни мозъци.

– Господарю! – възкликна Кърпена глава шепнешком, когато шкафът се срути върху професора.

Съществото се заклатушка към дебелия дъбов врата на лабораторията. С мощен замах то разби всички ключалки, резета и десетте сантиметра масивна гървесина. После изрева още веднъж и изчезна в лабиринта от коридори.

– Какво творение! Най-добрата ми работа! – донесе се изпог шкафа.

А-хааа-ХА-ХА!

Кърпена глава въздъхна с облекчение, като видя професора да се измъква отдолу. Той се изтупа и отърси няколко парченца мозък от косата си.

– Същество? Същество! Върни се при господаря си! Заповядавам ти! – извика професорът.

Съществото обаче не се подчини.

– Трябва да му попреча да излезе от замъка – измърмори Кърпена глава с разширени от страх очи.

После тихо и ловко слезе по гредите,
излезе през голямата дървена врата и
заслиза по вихрите стълби.

– Е, добре – лесно дошло, лесно си
отишло! – рече професорът, като
оглеждаше разпилените по пода мозъци.
Вдигна един и го подуши. – Идеален е за
следващия ми експеримент!

А-хааа-ХА-ХА!

ВТОРА ГЛАВА

ВЪРКОЛАШКИ ЕКСТРАКТ

(Кърпена глава срещу Съществуото)

